

Församlingens utveckling i stora drag.

Mönstret för den Kristna Församlingen i Västanfors skulle vara den urkristna församlingen.

Församlingens förste stadgar ha förkommit. Troligen voro de endast skrivna. Protokollet för församlingens bildande visar, att styrelsen skulle bestå av tio medlemmar. De första som valdes voro bland andra: till ordförande smeden E. G. Hjerpe, vice ordf. kusken C. G. Åhman, till kassör spiksmiden A. Pettersson och som sekr. blev byggmästare A. G. Haglund vald.

Åren 1878—1882 kännetecknas framför allt av snabb och omfattande organisation. Redan de båda första åren hann församlingen med att bli indelad i kretsarna: Meling, Västanfors, Fagersta, Sembla, Hedkärre och Åvestbo, för vilka även föreståndare tillsattes.

F. A. Tillman.

Församlingens ord. pre-

L. J. Vidlund, $\frac{3}{6}$ 1888— $\frac{30}{11}$ 1890.

Ax. Lundkvist, $\frac{1}{8}$ 1893— $\frac{1}{9}$ 1898.

A. Hammarström, $\frac{22}{9}$ 1900— $\frac{31}{12}$ 1904.

O. Karlsson, $\frac{1}{8}$ 1905—1907.

H. Dahllöf, $\frac{1}{10}$ 1907— $\frac{31}{12}$ 1911.

dikanter åren 1887—1928.

D. Emanuelsson, $\frac{1}{7}$ 1913— $\frac{23}{2}$ 1916.

P. L. Bäckström, $\frac{1}{4}$ 1916— $\frac{1}{10}$ 1918.

S. Dahlberg, $\frac{6}{10}$ 1918— $\frac{5}{4}$ 1921.

E. A. Nordström, $\frac{1}{3}$ 1922— $\frac{31}{11}$ 1923.

F. Borgstam, $\frac{14}{9}$ 1924—

Egen predikant anställdes hösten 1878, och anslutningen till Svenska Missionsförbundet skedde i mars 1879. Under de större högtiderna höllos s. k. missionsmöten under tvenne dagar med predikan av två, tre, ja, t. o. m. fyra predikanter.

Att få Guds ord förkunnat synes redan från början ha varit den förnämsta uppgiften för församlingen. Mötestider med predikan, "Missionsbön" kallad, fastställdes: för Aspbenning 2:dra och för Fagersta 3:dje söndagen i varje månad. I de övriga byarna höllos möten tillfälligtvis.

När de troende första gången firade Herrens heliga nattvard kan ej med visshet sägas. Första gången denna sak omnämnes i något protokoll är från den 8 febr. 1880. Då beslöts "hafva Brödsbrytelse i Saln" 2:dra och 4:de söndagen i varje månad kl. 6 e. m.

Alla medel för bedrivandet av verksamheten inkommo på frivillighetens väg. Men man pröfvade olika sätt för dess insamlande: medlemsavgifter, listor, auktioner, fester och vid vissa möten kollektor.

Senare delen år 1882 och till år 1884 var en söndringens tid. Det skedde rent av en sprängning inom församlingen. Över femtio medlemmar övergingo till baptistsamfundet.

Åtskilliga medlemmar togo anstöt och lämnade både missionsförbundet och baptistsamfundet. De få som stannade kvar i Missionsförsamlingen voro bedrövade och lamslagna.

De närmaste anledningarna till sprängningen tyckes vara spänningen mellan tvenne kraftnaturer: Predikanten F. A. Tillman och skomakaren Svante Nyman, båda tillhörande församlingen. Vidare medlemmarnes behov av klarhet i dop- och nattvardsfrågan. Att en viss uppfattning i dessa frågor ej fick bestämma medlemsskap i församlingen visar ett församlingsbeslut av den 2 april 1882: "Beslut fattades att varje medlem i församlingen skulle få frihet att handla efter övertygelse i samvetsfrågor, såsom dop och nattvard, att församlingen således skulle bli friförsamling." Men det synes som om församlingen ej hade nog av broderskärlek för att kunna tillämpa vad den beslutat om. Organisationen hade utvecklats för hastigt och för omfattande. Den motsvarades ej av helig andekraft.

Nu följde en tid av omkring femton år, då församlingen fick kämpa en hård kamp, både andligt och ekonomiskt. Sprängningen inom församlingen ingav misstroende hos allmänheten för "sådan" verksamhet. Men Herren släppte ej sitt folk, guldets fick ligga kvar i smältdegeln. Församlingens verksamhet fortsattes, om och starkt begränsad och delad.

Ur Fyrtioårs skriften citera vi följande: "De bröder som först verkade inom församlingen voro A. Tillman och E. G. Nilson. Åren 1885—86 verkade br. Hedlund från Kärrgruvan halva tiden i Västanfors och halva tiden i Norberg. Så var församlingen utan predikant till den 3 juni 1888. Då kallades br. Vidlund från Karmansbo att resa inom Västanfors, Gunnilbo och Fraggs församlingar, vilka då gingo under namn av Västmanlands norra missionsförening. Denna plats innehade br. Vidlund till den 30 nov. 1890. Den 17 jan. 1892 kallades missionseleven J. Malmberg att efterträda Vidlund, men tjänade Västanfors missionsförsamling endast till den 31 dec. samma år.

Den 3 april 1893 beslöto Västanfors och Kärrgruvans missionsförsamlingar att gemensamt kalla br. Ax. Lundqvist från Borlänge.

L. antog kallelsen och tillträdde platsen den 1 aug. samma år. Han tjänade dessa båda församlingar i två år. Emedan Västanforsvännerna ansågo sig starka nog att ha egen predikant, så kallades br. L. ensamt för Västanfors och tjänade församlingen till den 1 sept. 1898. Även under denna tid måste församlingen under vissa tider avstå sin predikant till Väster Färnebo, Ombennings och Gunnilbo församlingar.

Så ha då de första 20 åren avlupit. De voro brytningsår. År, då stora svallvågor gingo över Guds lilla hjord. Dock bestod den och gick, ledd av sin herdes hand, genom alla både inre och yttre stormar."

Under de följande tjugo åren har församlingens verksamhet mer och mer stabiliserats. Vi citera återigen ur fyrtioårsskriften: "Den 22 sept. 1900 fick förs. som ledare och vårdare br. A. Hammarström från Fogdö. Han var dubbelt välkommen, emedan han behövdes så väl. Det kan glädjande meddelas att församlingen från denna tid ej behövt avstå sin predikant till andra församlingar. Hammarström stannade till den 31 dec. 1904 och efterträddes den 1 aug. 1905 av stud. O. Karlsson från Missionsskolan. Karlsson stannade endast 2 år och efterträddes av Hans Dahlöf från Rättvik. Dahlöf verkade till den 1 jan. 1912 och efterträddes den 1 juli 1913 av D. Emanuelsson från Missionsskolan.

A. G. Sjöberg.

En av de biträdande predikanterna.

Den 1 mars 1916 bröt Emanuelsson upp och den 1 april samma år kom pastor P. L. Bäckström.“

De bröder, som tjänat församlingen som predikanter efter P. L. Bäckström, äro: S. Dahlberg, E. A. Nordström och F. Borgstam. (Huru länge varje predikant tjänat församlingen är angivet under deras foton.)

Vad som mäst kännetecknar de sista tio åren av församlingens ålder kan bedömmas bättre i en senare tid. Så mycket vågar vi likväl säga: Den starka förgrening som församlingens organisation har tagit fordrar mycket av kärlek och vishet hos såväl de styrande, som av övriga medlemmar, om resultatet av verksamheten skall bliva gott.

Vår Fader är rik, låt oss bedja och arbeta i ödmjukhet och trohet inför Honom.

— o —

En av de hemgångna.

J. Bergman.

I sitt hem i Fagersta avled den 21 april 1927 vällaren J. Bergman i en ålder av över 76 år. Närmaste dödsorsaken var hjärtför-lamning.

Född i Sunne, Värmland, år 1851 kom Bergman till Västanfors 1876, och har alltsedan dess haft anställning i Fagersta bruks tjänst. För sin skicklighet och plikttrohet i arbetet har Bergman under dessa 51 år hunnit tillvinna sig många såväl förmäns som arbetskamraters aktning och förtroende.

J. Bergman blev funnen av sin Frälsare vintern 1881 och erhöll samma år medlemskap i Västanfors Missionsförsamling. Han har under en lång följd av år varit församlingens föreståndare och biträdande predikant. Såsom sådan har han fått verka till stor välsignelse.

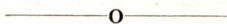
Inom Missionsförsamlingens sociala kommitté var Bergman en verksam medlem, men också vid sidan av detta arbete har han fått utföra en god social gärning. Så var Bergman med om att år 1909 bilda Fagersta medicinförening "Framåt". Och har såsom dess ordförande fått se huru även denna förening vuxit sig stark.

Även yttre missionen hade i B. en varm vän. Och som intresserad läsare av missionslitteratur har han med vaken blick följt med missionens och den frikyrkliga verksamhetens utveckling.

J. Bergmans sätt att leva var omedelbart och enkelt. Vid provande ögonblick blev han stundom naivt kärv. Men den som fick blicka djupare in i hans liv, möttes av varm sympati. Sina ideér sökte han att förverkliga. Själv frikyrklig föranstaltade han före sin död om frikyrklig begravning. Så skedde ock. Söndagen den 1 maj samlades vi å Nya Kyrkogården omkring hans bår och vigde vår broders stoft till gravens ro.

Omedelbart efter begravningen hölls minnesgudstjänst i Missionshuset, där vår nu hänsovne broder haft sitt andliga hem, och till vederkvickelse ofta förkunnat livets ord.

Vi tacka Gud för J. Bergmans livsgärning.

Den yttre missionen.

Västanfors missionsförsamling har från år 1879 tillhört Sv. Missionsförbundet och genom detta deltagit i missionsarbetet såväl i hem- som hednaland.

Upplysningsföredrag ha hållits av missionärer från de olika missionsfälten. Vid Förbundets fastställda offerdagar får församlingen tillfälle att ekonomiskt understödja arbetet.

Församlingen har under de gångna 50 åren fått lämna 12,787: 94 kr. till Förbundets kassa. Dessa pengar äro ej givna av de rika utan villigt offrade av dem som fått mindre av denna jordens goda. Dessa gåvor äro följda av uppriktiga och hjärtevarma böner.

Största offret är väl givet av skohandlanden A. Andersson och hans maka, som lade sin son Karl Gideon på offeraltaret.

Missionär Gideon var född den 2 dec. 1888. Redan som gosse framträdde det personliga offersinnet i lydnaden för föräldrarna. I skolan var han en flitig, lydig och uppmärksam elev. Tidigt omvänd till Gud började han deltaga i församlingens arbete. Kallelsen att gå till hedningarna kunde och vågade han ej motstå.

Om honom kan sägas, att han var gudfruktig i alla sina gärningar. Ödmjuk, tyst och stilla gick han sin väg fram. Vare sig han enskilt eller offentligt talade om den Gud, som helt intagit hans hjärta, glömde han det närvarande.

Hans predikningar voro andefyllda, präglade av djupt allvar samt uppburna av trosvisshet. Efter avslutade studier på Missionsskolan och i England reste han till Kina hösten 1913. Kamraterna på missionsfältet sade om honom, att han mycket fort blev herre över det kinesiska språket och växte in i kinesernas seder och bruk. Han blev en kines bland kineserna. Betydelsen därav är ej svårt att förstå.

På våren 1922 återkom han med sin familj till hemlandet. Hans hälsa var bruten. Hans arbetsdag blev ej lång. Frukten mognade tidigt till skörd. Han stupade på sin post. Det sista vägstycket gick direkt från talarestolen till sjukbädden, som ock blev hans dödsläger. Några veckor blott och han fick nedlägga vandringsstaven. Han dog i sitt föräldrahem i Kumla den 16 dec. 1922, och tredjedag jul nedmyllades hans stoft på Kumla kyrkogård. Vid hans bår stodo sörjande maka, missionär Edit Gideon med två små gossar, föräldrar och syskon, kamrater, samt en stor vänkrets. Frid över hans minne.

En frukt av ett missionsföredrag.

Under åren 1895—1907 har en liten förening, kallad "Kongobarnens vänner" arbetat för missionen i Kongo. Denna förening var en synlig frukt av ett föredrag, missionär J. V. Håkansson höll i Västanfors kyrka långfredagen 1890. Med ledning av Joh. 3: 16 talade han om förhållandena i Kongo. Föreningen underhöll tvenne barn, och för vart och ett betalades 50 kr. årligen. Dessutom avsändes till varje jul diverse kläder. Till en början deltog endast skolflickor, men många äldre blevo snart intresserade för denna missionsgärning. År 1908 övertog ungdomsföreningen denna verksamhet och fortsätter ännu därmed.